

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 92/03-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. júna 2003 v senáte zloženom z predsedu Juraja Babjaka a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Eduarda Báránya prerokoval sťažnosť Mgr. A. F., bytom S., zastúpenej advokátkou JUDr. Ľ. V., K., ktorou namieta porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky Krajským súdom v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. K 140/95, a takto

r o z h o d o l :

Právo Mgr. A. F. na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky Krajským súdom v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. K 140/95 porušené nebolo.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. februára 2003 doručená sťažnosť Mgr. A. F., bytom S. (ďalej len „navrhovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. L. V., K., ktorou namieta porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Krajským súdom v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. K 140/95.

Ústavný súd 2. apríla 2003 prijal sťažnosť navrhovateľky na ďalšie konanie uznesením sp. zn. III. ÚS 92/03.

Na výzvu ústavného súdu účastníci konania oznámili, že súhlasia s prerokovaním veci bez ústneho pojednávania. Preto ústavný súd využil možnosť podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a upustil od ústneho pojednávania, lebo vzhľadom na charakter veci, kde je rozhodujúci prehľad spisu, nemožno od ústneho pojednávania očakávať ďalšie objasnenie veci.

Predseda krajského súdu sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti listom doručeným ústavnému súdu 7. mája 2003. Uviedol, že konkurz na majetok úpadcu Poľnohospodárske družstvo Sečovce bol vyhlásený 26. novembra 1996, schôdza veriteľov a prieskumné pojednávanie sa uskutočnili 19. decembra 1997. Správca konkurznej podstaty podľa opatrení súdu zabezpečil speňažovanie majetku úpadcu patriaceho do konkurznej podstaty od mája 1998 do septembra 2001. Majetok bol speňažený za sumu 6 981 544,64 Sk, pričom výdavky proti podstate boli v celkovej sume 6 921 498 Sk. Krajský súd preto uznesením zo 14. marca 2003 rozhodol o zrušení konkurzu z dôvodu nedostatku majetku na úhradu výdavkov a odmenu správcu, čo bolo uverejnené v Obchodnom vestníku 31. marca 2003. Predseda krajského súdu ďalej zdôraznil, že na toto konkurzné konanie sa nevzťahuje novela ustanovenia § 14 ods. 7 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní (účinná od roku 2000) o povinnosti správcu podať konečnú správu do 18 mesiacov od vyhlásenia konkurzu. Dĺžka konkurzného konania je v podstate určovaná časovým obdobím, v ktorom

sa podarí predat' všetok speňažitelný majetok (v danom prípade sa predaj realizoval 3 roky). Konštatoval, že vzhľadom na výťažnosť speňaženia majetku úpadcu veritelia zaradení do 1. triedy pohľadávok (ako navrhovateľka) by neboli uspokojení. Navrhol preto nevyhovieť predmetnej sťažnosti.

II.

Ústavný súd na základe sťažnosti navrhovateľky, vyjadrenia predsedu krajského súdu a hlavne spisu krajského súdu sp. zn. K 140/95 zistil nasledovný priebeh a stav konania:

Návrh na vyhlásenie konkurzu podal 20. marca 1995 veriteľ Benzinol, a. s., Bratislava. Postup krajského súdu v konkurznom konaní sp. zn. K 140/95 v období od podania návrhu na vyhlásenie konkurzu do 26. novembra 1996, t. j. do vyhlásenia konkurzu, keď krajský súd vykonával dohodovacie konanie podľa v tom čase platného zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní (ďalej len „zákon o konkurze a vyrovnaní“), plynulo smeroval k odstráneniu právnej neistoty navrhovateľa. Dlžník bol v úpadku (§ 1 ods. 2 cit. zákona), pretože mal viacerých veriteľov a nebol schopný po dlhšiu dobu plniť svoje splatné záväzky. Tým boli splnené hmotnoprávne a procesnoprávne podmienky pre vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka, a preto krajský súd návrhu na vyhlásenie konkurzu vyhovel.

Uznesením krajského súdu sp. zn. K 140/95 z 26. novembra 1996, ktoré nadobudlo právoplatnosť 18. decembra 1996, bol na majetok úpadcu Poľnohospodárske družstvo Sečovce so sídlom v Sečovciach vyhlásený konkurz. Za správcu konkurznej podstaty bol ustanovený advokát JUDr. P. J., T., (ďalej len „správca“). V uznesení zároveň boli vyzvaní veritelia, aby v lehote 30 dní odo dňa vyhlásenia konkurzu prihlásili na krajskom súde k sp. zn. K 140/95 všetky svoje nároky s uvedením ich výšky, právneho dôvodu, vzniku a ich zaistenia s tým, že na nároky, ktoré nebudú prihlásené, sa v konkurze nebude brať zreteľ

V zákonom stanovenej lehote do zoznamu prihlášok pohľadávok konkurzných veriteľov bolo zapísaných 97 veriteľov s celkovou výškou uplatnených pohľadávok 118 565 259,29 Sk.

Správca doručil krajskému súdu správu o stave majetku úpadcu 14. novembra 1997. Podľa uvedenej správy účtovná hodnota konkurznej podstaty činila 104 494 472,57 Sk.

Krajský súd 18. novembra 1997 vytýčil na 19. december 1997 schválenie súpisu podstaty veriteľmi a na tento deň zvolal tiež prieskumné pojednávanie.

Navrhovateľka písomnou prihláškou z 18. decembra 1996 prihlásila v konkurznom konaní svoje pohľadávky proti úpadcovi, a to pohľadávku vo výške 106 068 Sk z titulu náhrady za živý a mŕtvy inventár, pohľadávku vo výške 60 103 Sk z titulu vydania majetkového podielu z transformácie Poľnohospodárskeho družstva Sečovce, pohľadávku vo výške 9 420 Sk z titulu náhrad trov právneho zastúpenia, pohľadávku vo výške 28 640 Sk z titulu trov súdneho exekútora a pohľadávku vo výške 114 855 Sk ako úroky z omeškania za nevyplatenú náhradu na živom a mŕtvom inventári a 60 796 Sk ako úroky z omeškania z titulu nevyplatených majetkových podielov.

Na prieskumnom pojednávaní konanom na krajskom súde 19. decembra 1997, ktorého sa navrhovateľka osobne zúčastnila a oboznámila sa s rozsahom majetku úpadcu, namietala nesprávny postup krajského súdu a správcu, že nedošlo k vyčleneniu reštitučnej rezervy, pretože táto bola podľa jej názoru vytvorená u úpadcu a v zmysle zákona sa musí použiť pre reštitučné nároky oprávnených osôb. Táto námietka nebola prijatá krajským súdom ani správcom. Správca uznal z celkovej uplatnenej pohľadávky navrhovateľky sumu 106 068,50 Sk, a to ako pohľadávku uplatnenú z titulu náhrady za živý a mŕtvy inventár vo výške 101 358,50 Sk a jednu polovicu z prihlásených trov právneho zastúpenia 9 420 Sk, teda 4 710 Sk. Tieto uznané pohľadávky priznal v tretej triede pohľadávok a ostatné pohľadávky neuznal. Navrhovateľka si v písomnej prihláške pohľadávok do konkurzu z 18. decembra 1996 všetky pohľadávky uplatnila v prvej triede pohľadávok.

Podľa § 23 ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní účinného v čase vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu konkurzní veritelia pohľadávok, ktoré zostali sporné čo do pravosti, výšky alebo poradia, môžu sa domáhať určenia svojho práva. Žalobu musia podať proti popierajúcim konkurzným veriteľom aj správcovia, smú sa v nej dovolávať len právneho dôvodu uvedeného v prihláške alebo na prieskumnom pojednávaní a pohľadávku môžu uplatniť len do výšky v nich uvedenej.

Z uvedeného dôvodu navrhovateľka podala 15. januára 1998 krajskému súdu incidenčnú žalobu vedenú pod sp. zn. 6 Cb 56/98 o určenie pravosti a výšky popretých pohľadávok a zaradenie priznaných aj popretých pohľadávok do 1. triedy pohľadávok. Krajský súd rozhodol vo veci o určenie pravosti a poradia pohľadávok navrhovateľky rozsudkom zo 7. októbra 1999. Keďže rozhodol len čiastočne v prospech navrhovateľky, táto podala odvolanie na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), kde vec bola vedená pod sp. zn. 4 Obo 12/2000. Najvyšší súd rozhodol vo veci rozsudkom z 5. októbra 2000 tak, že sčasti zmenil rozsudok krajského súdu a určil, že pohľadávky navrhovateľky proti úpadcovi vo výške 167 757, 50 Sk sú oprávnené a patria do prvej triedy pohľadávok, pohľadávky navrhovateľky proti úpadcovi vo výške 82 420 Sk sú oprávnené a patria do triedy medzi ostatné pohľadávky. Vo zvyšnej zamietajúcej časti rozsudok krajského súdu potvrdil.

Predmetom dovolania navrhovateľky na najvyššom súde z 10. januára 2001 bol spôsob vypočítania úrokov, teda výška úrokov, keďže podľa navrhovateľky aj tieto majú patriť do prvej triedy. Vo veci dovolania nebolo ešte rozhodnuté.

Veriteľov neprítomných na prieskumnom pojednávaní 19. decembra 1997 krajský súd podľa § 23 ods. 5 zákona o konkurze a vyrovnaní listami z 3. marca 1998 upovedomil o popretí ich pohľadávok a vyzval ich podľa § 24 ods. 1 citovaného zákona, aby svoj nárok, jeho výšku alebo právny dôvod uplatnili určovacou žalobou do 30 dní od doručenia výzvy na súde, ktorý vyhlásil konkurz, s tým, že inak sa na popretý nárok, jeho uplatnenú výšku alebo uplatnený právny dôvod nevezme zreteľ.

Na základe žiadosti správcu krajský súd uznesením zo 16. marca 1998 rozhodol o poskytnutí zálohy na odmenu a náhradu hotových výdavkov správcovi, pretože tento k 23. februáru 1998 speňažil majetok úpadcu v hodnote 1 309 302,50 Sk.

Dňa 25. mája 1998 požiadal správca v zmysle § 27 ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní krajský súd o udelenie súhlasu na predaj hnutel'ných vecí a nehnuteľností úpadcu mimo dražby a o určenie podmienok predaja mimo dražby. Za týmto účelom bol na krajskom súde 29. mája 1998 spísaný záznam za účasti predsedu senátu konajúceho v konkurze, správcu a zástupcu úpadcu, ktorý nemal námietky proti predaju majetku mimo dražby. Následne krajský súd 20. júla 1998 vydal uznesenie o súhlase na predaj hnutel'ných a nehnuteľných vecí patriacich do konkurznej podstaty za stanovených podmienok.

Dňa 8. októbra 1998 sa na krajskom súde za účasti správcu konalo otváranie obálok a posudzovalo 12 ponúk spĺňajúcich podmienky predaja. Správca predložil originál inzerátu v týždenníku „Slovo Zemplína“ z 29. septembra 1998, ktorým boli zverejnené podmienky predaja. Uznesením z 8. októbra 1998 právoplatným 12. novembra 1998 krajský súd súhlasil s predajom nehnuteľných vecí patriacich do konkurznej podstaty pre konkrétne právnické a fyzické osoby uvedené vo výroku uznesenia spĺňajúce podmienky stanovené krajským súdom.

Takýmto zákonným postupom správca priebežne postupoval pri speňažovaní majetku patriaceho do konkurznej podstaty úpadcu až do septembra 2001. Ostatný súhlas na predaj vecí patriacich do konkurznej podstaty mimo dražby dal krajský súd uznesením z 23. januára 2002 právoplatným 8. februára 2002.

V priebehu tohto obdobia speňažovania majetku správca žiadal krajský súd (12. júla 1999, 25. júna 2001) podľa § 28 zákona o konkurze a vyrovnaní o udelenie súhlasu na uspokojenie pohľadávky z výťažku predaja nehnuteľností, na ktorých viazlo záložné právo, v prospech oddeleného veriteľa mesta Sečovce a Všeobecnej úverovej banky, a. s., pobočky Trebišov, a krajský súd rozhodol o tomto uznesením z 13. septembra 1999 a uznesením zo 16. júla 2001.

Dňa 3. februára 2003 požiadal správca v zmysle § 27 ods. 12 zákona o konkurze a vyrovnaní krajský súd o súhlas na vylúčenie nevymožiteľných pohľadávok, nepredajného hmotného investičného majetku, ako aj majetkových vkladov a investičného majetku z konkurznej podstaty, krajský súd schválil vylúčenie tohto majetku uznesením z 13. marca 2003 právoplatným 14. marca 2003. Dňa 3. februára 2003 taktiež správca doručil krajskému súdu konečnú správu o konkurznej podstate úpadcu Poľnohospodárske družstvo Sečovce. V správe konštatoval, že za účelom predaja nehnuteľností dal vyhotoviť znalecké posudky súdnym znalcom a pri predaji hnutel'ných vecí odborné posudky. Posudkami bolo zistené, že účtovná hodnota majetku úpadcu je nereálna a zistená hodnota znaleckými a odbornými posudkami bola niekoľkokrát nižšia ako hodnota účtovná. Správca v záverečnej správe ďalej konštatoval, že pohľadávky úpadcu boli temer nevymožiteľné, premlčané, bez akýchkoľvek dokladov, množstvo majetku bolo nepredajného, ktorý mu zákon umožňoval vylúčiť z konkurznej podstaty. Správca oboznamoval záložných veriteľov a záujemcov s predajom aj s lehotou na predloženie ponuky, inzeráty uverejňoval v regionálnych denníkoch, resp. týždenníkoch, pričom vyhodnotenie sa urobilo na krajskom súde. Ku každému predaju bol vydaný súhlas konkurzného súdu.

Pretože príjmy zo speňaženej konkurznej podstaty činili 6 981 544,64 Sk, výdavky 6 921 498 Sk, teda rozdiel v príjmoch nepostačoval ani na úplné vyplatenie odmeny správcu, krajský súd vydal 14. marca 2003 uznesenie, ktorým zrušil konkurz na majetok úpadcu Poľnohospodárske družstvo Sečovce z dôvodu, že majetok úpadcu nepostačuje na úhradu výdavkov a odmeny správcu. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 1. mája 2003. Táto skutočnosť bola zverejnená podľa zákona v Obchodnom vestníku v čísle 16 dňa 31. marca 2003.

Podľa názoru navrhovateľky krajskému súdu ako i správcovi bola najmenej dňom 22. novembra 2000 (keď bol krajskému súdu doručený rozsudok najvyššieho súdu) potvrdená oprávnenosť pohľadávky konkurzného veriteľa a najmenej od tohto obdobia mal krajský súd spolu v súčinnosti so správcom zabezpečiť oprávnené práva konkurzného veriteľa. Nestalo sa však takto do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu, konkurzné

konanie voči úpadcovi nebolo ukončené a oprávnené nároky veriteľov neboli uspokojené ani po 7 rokoch. Navrhovateľka 12. septembra 2002 zaslala sťažnosť krajskému súdu na prietahy v konaní sp. zn. K 140/95. Tento postup navrhovateľky kvalifikoval ústavný súd ako právny prostriedok, ktorého uplatnenie sa vyžaduje pred podaním návrhu na začatie konania pred ústavným súdom.

III.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na splnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (I. ÚS 10/98).

V konaní o sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy zohľadňuje ústavný súd právnu a faktickú zložitost' veci, správanie účastníkov konania a postup samotného súdu v jeho konaní a rozhodovaní vo veci samej (napr. II. ÚS 813/00).

Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01). V týchto veciach ústavný súd totiž prihliada aj na vyššie uvedené účel tohto základného práva (I. ÚS 27/02).

Ústavný súd je toho názoru, že konkurzné konanie vzhľadom na jeho predmet, špecifickú skutkovú a právnu povahu možno hodnotiť ako zložitú vec. Zákon o konkurze a vyrovnaní na dosiahnutie svojho cieľa, t. j. pomerného uspokojenia veriteľov z dlžníkovho majetku, ktorý je v úpadku, upravuje mnohé vzťahy odlišne od všeobecnej úpravy obsiahnutej v Občianskom súdnom poriadku.

Pokiaľ ide o správanie navrhovateľky majúcej v predmetnom konkurznom konaní procesné práva účastníka konania, ústavný súd nemôže uplatňovanie jej nárokov (incidenčná žaloba z titulu popretia časti jej prihlásenej pohľadávky) spájať s dĺžkou predmetného konkurzného konania. Podľa právneho názoru ústavného súdu vysloveného v skorších rozhodnutiach využitie možností daných navrhovateľovi procesnými predpismi (v danom prípade zákon o konkurze a vyrovnaní) na uplatňovanie a presadzovanie jeho práva spôsobuje síce predĺženie priebehu konania, nemožno ho však kvalifikovať ako postup, ktorého dôsledkom sú zbytočné prietahy (I. ÚS 31/2001).

Tretím hodnotiacim kritériom, použitím ktorého ústavný súd zisťuje, či došlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, je správanie (postup) samotného súdu.

Celé konkurzné konanie od podania návrhu na vyhlásenie konkurzu až do jeho skončenia je predmetom úpravy danej zákonom o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších zmien a doplnkov. Predmetný konkurz na majetok úpadcu bol vyhlásený podľa úpravy účinnej v čase jeho vyhlásenia, t. j. k 18. decembru 1996. Vychádzajúc z uvedeného správcovi zo zákona nevyplývala povinnosť predložiť súdu konečnú správu do 18 mesiacov od vyhlásenia konkurzu. Táto lehota (majúca len poriadkový charakter) bola zavedená až novelou vyššie uvedeného zákona účinnou od 1. augusta 2000. Aj v súčasnej platnej právnej úprave konkurzného konania túto lehotu môže súd podľa § 14 ods. 9 citovaného zákona predĺžiť vzhľadom na okolnosti prípadu.

Po podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu 20. marca 1995 začal krajský súd proces zisťovania objektívneho stavu dlžníkovho majetku s cieľom zistiť hmotnoprávne podmienky konania alebo aj zabezpečiť dlžníkov majetok.

Ak v súlade s § 13 zákona o konkurze a vyrovnaní súd zistí, že sú splnené podmienky vyhlásenia konkurzu, rozhodne o vyhlásení konkurzu uznesením. Vyhlásením konkurzu dňa 26. novembra 1996 a ustanovením správcu konkurznej podstaty krajský súd

skončil časť konkurzného konania, v ktorom zisťoval splnenie jeho procesných a hmotnoprávnych podmienok.

Správca alebo predbežný správca nie je v konkurznom konaní v pozícii účastníka konania, ale je len osobou na konaní zúčastnenou (rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 7 Obo 109/2001). Podľa § 8 ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní správca je povinný pri výkone funkcie postupovať s odbornou starostlivosťou a zodpovedá za škodu vzniknutú porušením povinností, ktoré mu ukladá zákon alebo mu ich uloží súd.

Podľa § 12 citovaného zákona súd je oprávnený vyžiadať si od správcu správu a vysvetlenie, nahliadať do jeho účtov a vykonávať potrebné zisťovania. Správcovi môže uložiť, aby si vyžiadal na určité otázky názor veriteľského výboru, alebo správcovi môže dať pokyny sám.

Prihlásením pohľadávok sa z veriteľov v zmysle hmotnoprávnom stali veritelia v zmysle procesnoprávnom. Až od tohto času sa títo (vrátane navrhovateľky) stali účastníkmi konkurzu so všetkými právami a povinnosťami s tým spojenými.

Podľa § 24 ods. 1 uvedeného zákona správca je oprávnený poprieť nárok prihlásený konkurzným veriteľom, výšku nároku alebo jeho právny dôvod. O tom upovedomí konkurzného veriteľa, o ktorého nárok ide, a súčasne ho vyzve, aby nárok, jeho výšku alebo právny dôvod uplatnil do 30 dní na súde, ktorý vyhlásil konkurz, alebo na inom príslušnom orgáne s tým, že inak sa na popretý nárok, jeho uplatnenú výšku alebo uplatnený právny dôvod nevezme zreteľ.

Ústavný súd pri hodnotení činnosti krajského súdu zobral do úvahy predovšetkým samotný účel konkurzného a vyrovnacieho konania, cieľom ktorého je dosiahnuť pomerné uspokojenie veriteľov z dlžníkovho majetku (§ 2 ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní). Pre konanie, ktoré nasleduje po vyhlásení konkurzu (§ 13), je typické speňaženie konkurznej podstaty (§ 27), t. j. prechod vlastníckych práv z úpadcu na iné subjekty, pričom výťažok takéhoto speňaženia slúži na úhradu úpadcových dlhov voči jeho veriteľom

spôsobom, v rozsahu a v poradí určenom v tzv. rozvrhovom uznesení konkurzného súdu (§ 32 a nasl. cit. zákona). To sa v plnom rozsahu týka, aj pokiaľ ide o uspokojenie pohľadávky navrhovateľky v konkurze, ktorá v tomto konaní nemala postavenie oddeleného veriteľa ani nemohla byť uspokojená zo žiadnej reštitučnej rezervy.

Podľa § 44 ods. 1 písm. d) zákona o konkurze a vyrovnaní súd uznesením zruší konkurz, v ktorom nedošlo k potvrdeniu núteného vyrovnania, ak zistí, že majetok úpadcu nepostačuje na úhradu výdavkov a odmeny správcu, pričom sa neprihliada na veci a pohľadávky vylúčené z podstaty. Nárok na náhradu výdavkov správcu predpokladá úplné nahradenie priamych nákladov na vedenie konkurzu (cestovné a iné náklady), tieto náklady sú uhrádzané v priebehu konkurzného konania ako náklady správcu. Výdavky správcu nie je možné paušalizovať. Patria medzi ne súdne a iné poplatky, poštovné, telekomunikačné poplatky, znalecké posudky, odborné vyjadrenia, preklady, opisy, fotokópie, výdavky na zaistenie bezpečnosti hodnôt spravovaných správcom. Priebežné čerpanie prostriedkov z konkurznej podstaty na úhradu nárokov správcu, ako aj uhrádzanie všetkých ostatných pohľadávok, ktoré je možné uspokojiť v priebehu konkurzu (§ 31 citovaného zákona), umožňuje, aby v ktoromkoľvek okamžiku konkurzu bolo zrejmé, koľko peňažných prostriedkov ešte ostalo na ďalšie vedenie konkurzu. Ide o to, aby v prípade, že konkurz bude zrušený, pretože majetok úpadcu nepostačuje na úhradu nákladov konkurzu, tu bola istota, že po zrušenom konkurze nezostanú žiadne neuhradené pohľadávky za podstatu. Konkurz nie je možné viesť až k rozvrhu „na dlh“ a potom zistiť, že nič nezostalo nielen na veriteľov, ale ani na pohľadávky proti podstate, resp. na náklady konkurzu (rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obo 188/2000).

Berúc do úvahy tieto špecifiká konkurzného a vyrovnacieho konania, keď dĺžka konkurzného konania je v podstate určovaná časovým obdobím, v ktorom sa podarí predať všetok speňažiteľný majetok úpadcu (v danom prípade sa predaj realizoval 3 roky), podľa názoru ústavného súdu aj napriek viac než šesť rokov trvajúcemu konkurzu vedenému krajským súdom ho s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu a účel základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy nemožno považovať za porušenie tohto práva navrhovateľky. Nebola to totiž uvedená nečinnosť krajského súdu, ktorá sa v rozhodujúcej

miere podieľala na tom, že existovali procesné a iné prekážky (nízka výťažnosť speňaženia, ekonomické prostredie, minimálny záujem o kúpu majetku úpadcu) brániace odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa navrhovateľka v tomto konkurznom konaní nachádzala.

V tomto kontexte sa vo viac než šesť rokov trvajúcim konkurznom konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. K 140/95 nejavia obdobia medzi jednotlivými jeho rozhodnutiami ústavnému súdu ako zbytočný priet'ah v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy. Z týchto dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Keďže ústavný súd dospel k záveru, že nedošlo ku porušeniu navrhovateľkinho práva na prerokovanie jej veci bez zbytočných priet'ahov, nezaoberal sa už spôsobmi nápravy, ktorých sa navrhovateľka domáhala. Výrok ústavného súdu, že navrhovateľkino právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nebolo porušené, znamená aj nevyhovenie jej sťažnosti v celom rozsahu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. júna 2003